

A l'entorn de *La dolça Sally* i Daniela Feixas

Josep Julien

Actor

«It's great to know a girl
Who has so many eyes,
But you really get wet
When she breaks down and cries.»

Tim Burton.
The girl with so many eyes.

Algú, no recordo ben bé qui, va dir en alguna ocasió, que el fet d'escriure, al contrari del que hom pot arribar a pensar, no es pas un acte de solitud i introspecció, sinó que, ben al contrari, quan l'escriptor decideix imprimir la seva veu en el temible paper en blanc ho fa sempre acompanyat per totes les veus d'aquells qui en un moment o altre de la seva trajectòria l'han inspirat. Així doncs, l'escriptor no es un solista sinó part d'un cor, i es l'alquímia que es produeix per la suma de totes les veus d'aquest cor el que dona com a resultat final el més preuat tresor, l'objecte del desig de qualsevol que es vulgui dir a si mateix autor: la pròpia identitat. La pròpia veu.

La veu de la Daniela resulta en *La dolça Sally* més genuïna que mai. Segurament no és casualitat que una peça com aques-

ta —que ens parla de la puresa, del valor de la senzillesa i de l'autenticitat— hagi produït en els teixits creatius de l'autora la química necessària per destil·lar uns personatges posseïdors d'una mirada tal que, a mi, personalment, m'han arribat a pertorbar per la netedat i la falta absoluta de filtres amb els quals s'instal·len directament en el cor del receptor.

La dolça Sally és un musical, però que aquest fet no us porti a engany: no penseu ni per un moment en les peces que, inspirades per la més rànica tradició del teatre burgès, farceixen la nostra cartellera amb l'únic i legítim ànim de distreure, complaure i sobretot recaptar beneficis a taquilla. Som davant d'una funció que des del primer parlament de la protagonista convoca inequívocament el fet musical, la música, una música que ràpidament ens

■ Daniela Feixas interpreta el personatge de Sofia Valldaura junt a l'actor Albert Alemany, a *Un dia, Mirall Trencat*, de Merce Rodoreda. Dramatúrgia de Manuel Molins i Ricard Salvat. Direcció Ricard Salvat. Teatre Borràs. Onze de Setembre de 2008, Diada Nacional de Catalunya. (David Ruano.)

adonem que serà necessària per fundar la història i no només un afegit ornamental per evitar que la insubstancialitat del que s'explica quedi en evidència. La música continguda en el text i les cançons de *La dolça Sally* sona a les orelles de l'espectador tan neta i necessària com l'aigua del rierol que travessa el bosc en el qual té lloc l'acció de l'obra, un bosc ple d'ombres terribles, de racons amagats, de camins que condueixen a llocs als quals tots nosaltres sense excepció anem a parar potser massa sovint.

La dolça Sally és la cinquena obra de Daniela Feixas després de *L'últim cigarro*,

Un lloc conegut, *Només sexe* i *Ideal parelles*, i al meu modest entendre significa la confirmació del talent d'una autora honesta, valenta i decidida a connectar a qualsevol preu amb un teatre senzill i alhora rotund, ple de literatura i al mateix temps despullat de qualsevol posa artística.

Els crítics i els entesos, que a casa nostra són molts, ja diran el que hagin de dir; jo, d'entrada, em felicito per comptar, dins el meu particular cor, amb veus amigues en companyia de les quals, jo també, de tant en tant escric, amb la veu desacomplexada de la Dani.

Gràcies i per molts anys.